

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۲۰/۰۳/۳۰

حنیف رهیاب رحیمی

کابل و گسترش ویروس کووید ۱۹

با تأسف که مانند سایر کشورهای جهان نشر ویروس کرونا کووید ۱۹ در افغانستان نیز رو به گسترش است. نظر به اظهارات وزیر صحت عامه افغانستان در روز جمعه ۲۷ مارچ ۹۱ واقعه مثبت ثبت گردیده و روز شنبه ۲۸ مارچ این تعداد به ۱۱۶ مورد و روز یکشنبه ۲۹ مارچ این رقم به ۱۲۰ تن افزایش یافته است. هرچند عده ای به این باورند که تعداد زیاد مبتلایان به خاطر نداشتن اعتماد بر کارکردهای صحتی دولت و نبود امکانات، از رفتن به شفاخانه ها و مراکز درمانی، فرار و خود را ثبت نمی نمایند ولی جای تشویش در اینجاست که اگر خدای نخواستہ این بیماری مانند سایر کشورها در کشور ما شیوع یابد، به یک فاجعه بزرگ انسانی مبدل خواهد گردید.

دولت به منظور جلوگیری از نشر بیشتر ویروس کرونا سر از روز شنبه ۲۸ مارچ در شهر کابل مقررات منع گشت و گذار و کار و بار را وضع نمود و رئیس جمهور اشرف غنی شخصاً این فیصله چند فقره بی حکومت را از طریق تلویزیون ها به سمع همشهریان کابل رسانید. در این مقررات گفته شد که قصر دارالامان و تمامی مکاتب به شفاخانه های اضطراری مبدل گردند و همچنان خواسته شده که مانند شهرهای پرنفوس سائر کشورهای جهان، مردمان پایتخت نشین نیز مقررات نافذ را جدأ رعایت نمایند:

فعالیت هایی که باید سر از روز شنبه ۲۸ مارچ برای دست کم سه هفته توقف داده شود:

- انواع تفریحگاه ها به شمول پارک ها.
  - تمام مکاتب، مدارس، پوهنتون ها و سایر مؤسسات تعلیمی.
  - تمام زیارتگاه ها، حمام ها، آرایشگاه ها، حوض ها و محلات ورزشی
  - رستوران ها صرف برای پختن غذا فعالیت نمایند نه برای ارائه غذا در داخل رستوران.
  - تمام بس های شهری، دولتی و خصوصی و سائر عراده جاتی که بیشتر از ۴ نفر را انتقال می دهند.
  - محافل عروسی، فاتحه خوانی، جلسات و گردهمایی های عمومی.
  - سفر به ولایات و یا از ولایات به کابل.
  - تمام فروشگاه ها و مارکیت ها به استثنای آنهایی که مواد غذایی و سائر مواد اولیه را عرضه می نمایند.
- در این مقررہ یک تعداد از مراکز که باید به فعالیت های شان ادامه دهند نیز ذکر گردیده:
- خدمات صحتی، شفاخانه ها و درملتون ها (دوا فروشی ها).
  - خدمات امنیتی.

➤ فروشگاه‌هایی که مواد غذایی و مواد صحتی و سایر مواد اولیه را به فروش می‌رسانند.

➤ تعطیل تمام ادارات دولتی در سطح شهر و ولسوالی‌های کابل به استثنای وزارت صحت عامه.

➤ منسوبین نیروهای امنیتی و شاروالی کابل. برای دست کم سه هفته.

روز یکشنبه ۲۹ مارچ در شهرهای کندهار، هلمند، فاریاب، ننگرهار و پکتیا نیز مقررات منع گشت و گذار وضع گردید.

وضع محدودیت‌های رفت و آمد و ادامه کار و بار در شهر کابل از جانب حکومت کاری بود ساده و در طی یک جلسه به اتمام رسید اما تطبیق و عملی کردن آن مشکل و حتی ناممکن است. این به خاطر است که:

- بیشتر از هفتاد فیصد نفوس کشور زیر خط فقر زندگی می‌کنند.
- هیچگونه کمک‌های پولی، مالی و خدمات دولتی در دسترس مردم قرار ندارد.
- قیمت‌های مواد خوراکی به نسبت احتکار تاجران یک و نیم چند بیشتر از پیش گردیده است.
- کار و کارخانه‌ها وجود ندارد. مردم برای کسب یک لقمه نان برای خانواده‌هایشان، جز دست‌فروشی و کارهای روزمزد، بدیل دیگری ندارند.
- فساد در هر بخش، قیمتی، بی‌امنیتی، بیکاری، بی‌توجهی به امور دولتی و مردم‌داری، عشق و علاقه به مفاد شخصی، بی‌بند و باری مردم نسبت به قانون، ازدیاد و تراکم بیش از حد نفوس و در اثر آن موجودیت ده‌ها هزار موتر تکسی و شخصی غیرمعیاری و . . . کابل را به یکی از شهرهای نمونه در جهان مبدل نموده که تطبیق مقررات وقایوبی و صحتی را در آن بی‌اندازه مشکل ساخته است.

در اکثر مناطق شهر زمانی که یک ساختمان بلند منزل زیبا و باشکوه جلب نظر می‌کند، احساس خوشی دست می‌دهد اما به مجردی که به اطراف و نواحی آن ساختمان چشم می‌افتد موجودیت دکان‌های کثیف، پیاده‌روهای ناپاک و خامه‌کاری و موجودیت کتافات در اطراف آن ساختمان، همه چیز را ضرب در صفر می‌سازد.

با مثال کوچکی که ارائه شد، طوری که مشاهده می‌شود، کنترل و مهار کردن این بیماری ساری که به سرعت و به آسانی از یک فرد به دیگری سرایت می‌کند، در شهر کابل کاریست بسیار مشکل و وضع رقت‌بار زندگی مردم این حالت را بدتر می‌سازد.

درین شهر مزدحم که بیش از پنج میلیون نفر زیست دارند، در اولین روز وضع محدودیت، همچنان مزدحم و پرفرفت و آمد بود. به جز بعضی از قسمت‌های شهر، در اکثر نقاط، دکان‌ها باز بود، موترهای شخصی ترانسپورتهای حمل و نقل مسافرانشان مصروف و مردم همچنان در شهر و بازار به گشت و گذار مشغول بودند.

بسیاری از شهریان کابل، وقتی از آنها در مورد منع کار و بار و نشستن در خانه‌هایشان پرسیده شد در جواب خبرنگاران تلویزیون‌ها اظهار نظرهای مایوس‌کننده و تراژیدی داشتند:

یکی از همشهریان گفت: مرگ ما غریب‌ها حتمی است یا از دست کرونا در بیرون و یا از دست غریبی در خانه . . . بهتر است در بیرون برایم که یک لقمه نان پیدا کنیم.

یک کارگر روزمزد که در انتظار کار در یک چهاراهی نشسته بود می‌گوید: اگر بیرون نیایم و یک لقمه نان غریبی نکنم فامیلم از گشنگی می‌میرند.

مرد ریش‌سفیدی که یک کراچی دستی را تیله می‌کرد و از طریق آن یکی دو دانه نان خشک به خانه‌اش می‌برد گفت: به خدا قسم امروز صبح ۵۰ افغانی نداشتم، بیرون آمدم که اگر غریبی دستگیری کند. دولت باید ما غریب‌ها را کمک کند تا در خانه‌های خود بمانیم آگه کمک نکند ما و اولادهای ما چه بخوریم؟

مردم پریشان و راه‌گم شده‌اند:

- در یک گوشه عده ای نذر و خیر و خیرات را راه انداخته اند دیگ های برنج بار شده و به غربا توزیع می شود و می گویند دیگه راه نجات وجود نداره، خداوند آنها را از شر این ویروس نجات دهد.
  - در گوشه دیگر یک تعداد مردم شب هنگام به کوچه ها سرازیر می شوند و نعره های الله اکبر را سر می دهند و به این ترتیب دفع این بلا را از خالق متعال آرزو می کنند.
  - در دیگر گوشه شهر دوپاشی ها و تدابیر وقایوی جریان دارد.
  - حتی آنهایی که در بیرون بدون ماسک و دستکش آزادانه گشت و گذار دارند، پیشروی کمره های تلویزیون ظاهر می شوند و از خطرات این ویروس و اینکه مردم باید احتیاط را رعایت کنند، صحبت می کنند ولی خودشان همانطور بدون همه چیز پایین و بالا می روند.
  - در این روزهای دشوار که:
    - طالبان در غم پیروزی رژیم طالبانی و آوردن امارت اسلامی شان جان گنی دارند،
    - داکتر عبدالله به خاطر بدست آوردن ۶۰ فیصد چوکی های حکومت برای گروپ خودش و سایر مجاهدین صاحبان زمان جنگ و جهاد علیه اشغال شوروی که اکنون به گرگ های پیر شباهت بیشتر دارند مانند گلبدین، پیر حامد گیلانی، محقق، اسماعیل خان، کریم خلیلی، قانونی، دوستم، ضیاء مسعود و غیره و یک عده طالب دریشی پوش مانند حامدکرزی بیچاره، انورالحق احدی که به خاطر خیانت ملی از حزب افغان ملت اخراج گردید، و یک تعداد دیگر مهره های نامتجانس که فقط برای احراز قدرت باهم جمع شده اند، دو پا را در یک موزه کرده.
    - داکتر اشرف غنی به منظور حفظ ریاست جمهوری و دورکردن رقابیش از صحنه سیاست
    - و کرونا یک بلای عالمگیر جدید که عده بیشمار مردم هنوز از آن خبر ندارند و عده بیشمار دیگر می خواهند ذریعه دعا و نماز و خیر و خیرات و تعویذ آنرا دفع بکنند.
    - این وظیفه حکومت، پارلمان و نهادهای مدنیست که هرچه زودتر دور یک میز باهم بنشینند و در مورد سرنوشت و آینده این کشور تصمیم لازم و ضروری را بگیرند:
  - 1 - کمکهای پولی و مالی منابع داخلی از قبیل تاجران، مامورین بلند رتبه، وکلای پارلمان و سرمایه داران ملی و کمک نقدی از افغانهای مقیم در کشورهای خارجی را جلب و سازماندهی نمایند.
  - 2 - تدابیر و اقدامات جدی را برای توزیع این کمک ها به مستحقین رویدست گیرند.
- باید تا دیر نشده دولت دست به کار شده و جان هموطنان ما را نجات دهند.

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نیشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند!